

Imigrace obyvatelstva, tak jak jí dnes v Evropě známe, představuje pro svou rychlost a rozsah jev nepopíratelně negativní. V podstatě jde o formu násilného vykořenění, jehož motivace jsou jak ekonomické – živelný nebo organizovaný pohyb z chudých do bohatých zemí, demograficky méně vitálních – tak i symbolické povahy: přitažlivost západní civilizace prosazovaná ve prospěch spotřebního způsobu života znehodnocováním autochtonních kultur. Prvořadou zodpovědnost za imigraci nenesou přistěhovalci, ale průmyslové země, které poté, co si vynutily mezinárodní dělbu práce, snížily člověka na zboží, které lze volně přemísťovat.

Imigrace není žádoucí ani pro přistěhovalce, kteří musí opustit své rodné země pro cizí, kde jsou přijati jako pouhé doplňkové pracovní síly ekonomické potřeby, ani pro domácí populaci, která, aniž má na výběr, je konfrontována s namnoze brutálními změnami svého sociálního a městského prostředí. Je jasné, že problémy třetích zemí se všeobecným přesunem jejich obyvatel na Západ nevyřeší.

Nová pravice proto podporuje restriktivní imigrační politiku, spojenou zároveň s intenzivnější spoluprací se zeměmi třetího světa, kde jsou ještě organické solidarity a tradiční způsoby života živé, tak aby překonaly destabilizace liberální globalizace.

Co se týče obyvatel imigračního původu, usazených dnes ve Francii, jejichž hromadný odjezd by bylo iluzorní očekávat, centralistický národní stát jim nikdy nenabídl víc, než ryze individuální model přizpůsobení se abstraktnímu občanství, které o kolektivních identitách a kulturních odlišnostech nechce nic vědět.

Počet přistěhovalců., kulturní vzdálenost, která je namnoze dělí od hostitelské populace, a zejména hluboká krize zasahující všechny běžné integrační „tyglíky“ (strany, odbory, náboženství, školu, armádu atd.) činí dnes tento model stále méně a méně důvěryhodným.

Nová pravice soudí, že etnokulturní identita různých společenství, žijících dnes ve Francii (a jinde v Západní Evropě), nesmí zůstat nadále omezena jen na oblast soukromí, ale musí se stát předmětem skutečného uznání i ve sféře veřejné.

Hlásí se tak k modelu komunitárního typu, jenž lidem, kteří si přejí nezpřetrhat své kořeny, umožňuje zachovat živé struktury jejich kolektivního života a nemuset platit nezbytný respekt ke společným zákonům zřeknutím se vlastní kultury. Tato komunitární politika by se dříve či později mohla projevit v odluce občanství (la citoyennté) od státní příslušnosti (la nationalité).

Identita není žádná nedotknutelná esence, ale jde v jejím případě o dynamickou substanci: nedefinuje to, co se v nás nemění, ale to, co nám dovoluje se měnit naším osobitým způsobem. Dodávám, že identita je vždy dialogická: identitu máme jediné ve vztahu k ostatním, ve spojení s určitým socio-historickým kontextem. Domnívám se také, že naše identita je v dnešní době méně ohrožena identitou druhých, než zaplavením celé planety

systémem tržního kapitalismu.

Multikulturní společnost je z tohoto pohledu oxymóronem: žijeme ve společnostech čím dál tím více multietnických, ale současně čím dál více monokulturních. Jediná kultura, která se prosazuje, je kultura zboží. Doktrína ND je tedy vlastně opravdu „etnopluralistická“: nebojuje proti identitě ostatních, kterou považuje za stejně legitimní jako naši, ale bojuje proti „systému, který zabíjí národy“, který dnes ohrožuje všechny identity, ať už jsou, jaké jsou. Apeluje na národy rozhodnuté pokračovat v existenci jako národy, ať jsou kdekoliv, aby společně proti tomuto systému bojovaly.

Vyšlo jako součást *Manifestu Nové pravice v roce 2000, III. část – Orientace, kapitola 3 „Proti imigraci, za spolupráci.“*

Překlad: Karel Veliký.